Alba

Per DavidG el ds., 06/07/2019 - 10:13

Hi ha dues hores al dia on la llum canvia gradualment de manera més perceptible. Uns tres quarts d'hora abans que surti el sol comença l'albada fins l'aparició de l'astre rei. També, uns tres quarts d'hora abans de la seva posta per occident podem percebre l'esclat de nous colors que culmina amb l'ocàs.

Provem de fixar el nostre temps de pregària, com el dels monjos, en aquests temps on la llum del sol transforma tant tot. En els salms, Déu és comparat a aquesta llum sense la qual la vida seria impossible. Però també la posta de sol ens parla d'allò que ha de minvar en mi per disposar-me al nou dia que la nit prepara.

La pregària del matí comença un temps abans de la sortida del sol. La consciència de la respiració ajuda a aquietar-me. Compto les unitats d'inspiració i expiració, tot fixant prèviament fins a quina xifra vull arribar. M'acabo de llevar i necessito un temps per activar les funcions bàsiques del meu cos. Acompanyo aquesta activació suau amb aquest respirar que m'aquieta desvetllant-me a la presència de Déu en tot.

Aquest despertar és un nou naixement, una llavor del desvetllament que espero del que va obrir el camí amb la seva resurrecció.

A mesura que vaig acollint la llum primera sento que la claror em transforma, em purifica, em renova, m'obre a mirar diferentment. La seva presència és en la llum que va paulatinament envoltant-me. Difícilment puc mesurar el progrés però és evident que cada vegada es va fent més clar. Llum exterior i llum interior.

Decideixo romandre a les fosques esperant que la claror, la Seva llum ho envolti tot i m'abraci també a mi. Els meus ulls es van habituant a la presència de les coses. No pretenc atrapar-les fotogràficament sinó deixar-les ser mentre ens sentim units per la mateixa mirada d'amor. Es la mirada que em fa dir que aquest nou dia és de Déu.